HARLEY LAROUX

AUTORKA BESTSELLEROVÉ TRILOGIE *DUŠE*



DARK ROMANCE

RAYNE

Touha bývá nejnebezpečnější past...

PŘELOŽILA KATEŘINA ELISOVÁ

RAYNE

HARLEY LAROUX

RAYNE



PŘELOŽILA
KATEŘINA ELISOVÁ

Red

Copyright © 2025 by Harley Laroux

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Kateřina Elisová, 2026
Cover © Zero, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8820-0

Všem, kteří stále bojují s prokletími, která na ně padla.



PROLOG

RAYNE

ZIMA SE BLÍŽÍ

Jelen nebyl mrtvý dlouho, protože posmrtná ztuhlost ještě nenastoupila. Čerstvá rudá krev se leskla na obnažených orgánech a srážela se na roztříštěných kostech.

Zvíře nebylo zabité proto, aby posloužilo jako potrava. Bylo roztrhané na kusy.

Zavěsila jsem kleště zpátky za opasek, uchopila rukojeť nože a rozhlédla se po širokém, otevřeném poli. Vítr s kvílením profukoval suchou trávou a ve vzduchu byl cítit pronikavý chlad. Stromy v dálce se kývaly.

První zimní mrazíky přišly letos brzy. Plodiny, které ještě nikdo nesklidil, během noci zmrzly a podle předpovědí měly teploty dále klesat. Daleko na obloze se valily temné mraky. Oceán byl stejně šedý jako nebe a ledový jako mlha.

U ucha mi neustále bzučela moucha, a když jsem se k mrtvému zvířeti přiblížila, vznesl se jich od něj celý roj. Pohled na mě upíraly skelné, zapadlé oči. Co asi viděly ve svých posledních okamžicích? Možná ani netušily, že se blíží smrt.

Já to ale věděla. Jako vždycky. Ten pocit mě pronásledoval už od dětství.

Odháněla jsem mouchy a plahočila se přes pole ke svojí čtyřkolce. Plot byl opravený, měl zabránit ovcím rodiny Frontageových, aby se zatoulaly a staly se kořistí kojotů… nebo něčeho horšího.

Když praskla větvička, trhla jsem hlavou, jako kdyby loutkář škubl za provázek. Bledé barvy pozdního večera splývaly mezi sebou. Tráva, stromy, mlha a stíny vytvářely plochou a tajuplnou krajinu.

Zahlédla jsem snad pod stromy bledou tvář bez očí? Nebo jen cáry mlhy, které se vznášely ve vzduchu?

Ten podivný obraz nezmizel, ani když jsem rychle zamrkala a promnula si oči. Nejistě jsem o krok couvla.

Šlo jen o optický klam. Měla jsem unavené oči.

Rozběhla jsem se do klusu, pak jsem začala sprintovat. Vítr se utišil, ale přísahala bych, že jsem slyšela, jak se něco v trávě za mnou hýbe – rychle, s jasným záměrem. Adrenalin mi proudil v žilách a mouchy nepřestávaly bzučet…

Vyskočila jsem na čtyřkolku a motor zakvílel, když jsem nastartovala. V uších mi hučela krev. Pole bylo ale prázdné. Stejně tak stromy. Prsty jsem svírala řídítka tak pevně, že mi zbělaly klouby. Dlaně se mi potily.

Vzchop se, Rayne. Ještě je příliš brzy. Ještě se to nemohlo probudit. Nemohlo.

Věděla jsem, že si nemám dělat příliš velké naděje. Nic nebylo zaručené a pravidla, díky nimž jsem přežila, se mohla ze dne na den změnit. Smrt se dokázala přizpůsobit jakékoli situaci.

„Hej! Haló?“

Ztuhla jsem a vypnula motor. Několik dlouhých vteřin jsem čekala. Poslouchala.

„Haló? Kdo jsi?“

Po zádech mi přeběhl mráz. Hlas se ozýval za mnou. Byl vysoký, jako by patřil mladé ženě, ale podivně monotónní. Bez jakýchkoli emocí a intonace.

Pootočila jsem hlavu a hledala zdroj zvuku. Mlha zhoršovala viditelnost, takže se mi zdálo, jako by mezi stromy přebíhaly nějaké postavy.

„Kdo jsi? Haló? Haló?"

Stejný tón. Stejná slova, jen pronesená hlasitěji a rychleji.

Hladověji.

Přidala jsem plyn. Hlína odlétala od kol, jak jsem zrychlovala, když jsem sjížděla ze svahu. Nevedla tudy žádná stezka, musela jsem se proplétat mezi stromy a přejíždět přes kameny. A celou dobu na mě ten hlas zezadu volal.

„Haló? Hej!"

Rychleji, rychleji. Mlha houstla, až jsem sotva viděla, kam jedu. Voda mi promočila nohavice, když jsem projela mělkým potokem. Neustále jsem se ohlížela přes rameno. A to byla chyba. Jen na vteřinu jsem odvrátila pohled, a i to bylo příliš dlouho. Kolo se zaseklo mezi dvěma velkými kameny. Náraz mi vytrhl řídítka z rukou a vymrštil mě ze sedadla, když se čtyřkolka převrátila.

Sotva jsem se stačila odkutálet stranou, aby nepřistála přímo na mně. Dopadla na bok a opřela se o mohutný padlý strom. Zasténala jsem. Ležela jsem na zádech, lapala po dechu a zírala nahoru na kymácející se borovice.

Vstaň. Musela jsem se zvednout. *Hned.*

Bolelo mě na hrudi. V plicích jsem neměla vzduch. Přetočila jsem se na bok a ztěžka se posadila. Ruce, o které jsem se opírala, se mi třásly. Pozorovala jsem okolí. Mlha se převalovala a iluze neustálého pohybu způsobila, že se mi zamotala hlava, která mě už tak bolela.

„Kdo jsi?"

Z toho hlasu mi přeběhl mráz po zádech. Zněl chladně. Prázdně. Jako výsměch lidským slovům.

Neodvažovala jsem se otočit. Strnule jsem vstala a udělala krok vpřed. Klidně a vyrovnaně…

„Kdo jsi?“

Slyšela jsem šustění. Škrábání, skřípání. Drápy se zavrtávaly do hlíny a cvakaly po drsné kůře stromu.

„Hej.“

Jiný hlas. O nic méně chladný. *Jdi dál. Neohlížej se, neohlížej se.*

„Hej!“

Už to ani nebylo slovo. Jen zavrčení.

Vypotácela jsem se z lesa na dlážděnou cestu. Vytáhla jsem nůž z pochvy, prudce se otočila a zvedla zbraň.

Nic tam ale nebylo. Prázdné stromy se pohupovaly ve vánku a mlha se mi rozplývala kolem nohou. Přesto jsem stále cítila, jak na mě někdo upírá pohled…

Ze své zahrady na mě zírala paní Frontageová a u nohou jí kdákaly slepice. „Jste v pořádku? Jste to vy, slečno Balfourová?“

„Zdravím, ano, jsem to já, jsem… v pořádku.“ Rychle jsem skryla výraz bolesti a zasunula nůž do pouzdra. Pak jsem si položila ruku na zraněné rameno. Trhnutím jsem vrátila kloub zpátky do jamky. Vyvalila oči, takže teď připomínaly dvě skleněné kuličky. „Kdybyste měla ibuprofen, bylo by to skvělý.“



1

SALEM

ŽÁDNÁ JMÉNA

Dnešek měl být můj svatební den. Ale večer vdaná nejsem.

Od poledne jsem ujela na kole víc než sto padesát kilometrů přes dlouhé úseky lesů na pobřeží Tichého oceánu. Bolela mě záda i nohy, když jsem seděla sama v baru naproti motelu a v tichosti večeřela rybu s hranolky.

Až půjdu později spát, žádný milující snoubenec na mě čekat nebude.

Žádný totiž neexistuje. Svatba v country klubu ani líbánky v Las Vegas se nekonaly.

Byla jsem tu jen já, moje kolo a pár hodin dovolené, která mi v tomhle roce ještě zbývala. Jen já a můj zoufalý pokus znovu získat kontrolu nad životem, který se mi rozpadal pod rukama. Mými společníky se stali barman, pár prošedivělých cizinců a neustálá úzkost, která mi ležela na hrudníku jako těžký kus ledu.

V baru nebylo moc rušno, ačkoli šlo o jediné místo v okolí, které se dalo považovat za restauraci. Sedělo tam pár lidí

z doků, skláněli se nad pivem a tiše se bavili. Barman poslední půlhodinu beze slova utíral sklenice a s prázdným výrazem v očích zíral na barový pult.

Byl to prostor na pomezí. Mezi životy, mezi sny.

Ale když vešla, najednou se všechno zdálo zase skutečné.

Vstoupila dovnitř, kšilt čepice jí zakrýval obličej a z dlouhých hnědých vlasů jí kapala voda. Přinesla s sebou závan chladného nočního vzduchu a její přítomnost způsobila, že se místnost jakoby zmenšila. Když si čepici otočila, neonová světla jí dopadla na tvář. Světle hnědou pleť rozzářila jako zlato a odhalila dlouhou, tenkou ránu na tváři.

Čerstvou ránu, třešňově červenou.

Barman na ni kývl a ona mu pozdrav oplatila, než se otočil a sáhl po láhvi whisky na zaprášené horní polici. Tmavě zelenýma očima těkala po místnosti jako sokol, pohledem se zastavila na každém kromě mě. Zaujala mě ostrá linie její čelisti a sledovala jsem obrysy jejího krku dolů přes silná ramena až k jemným křivkám hrudníku.

Zatímco jsem usrkávala drink, upřela na mě pohled. Prudce jsem se nadechla, ale místo vzduchu jsem vdechla pivo a okamžitě se začala dusit. Zoufale jsem kašlala a snažila se před znepokojenými přihlížejícími skrýt, že se dusím, a spěchala jsem na záchod.

Když jsem v soukromí kabinky z plic pivo vykašlala, s rozpačitým pocitem jsem se vrátila a zjistila, že místo vedle mě už není prázdné. Bože. Byla to ona. Seděla ke mně sice zády, ale díky silným ramenům i způsobu, jakým se sebevědomě opírala o bar, jsem si byla zcela jistá, že jde o ni.

Posadila jsem se na stoličku vedle ní, oběma rukama jsem sevřela sklenici s pivem a roztřeseně se napila. Zabírala mi celé zorné pole. Lehce pohybovala hlavou do rytmu hudby, kterou poslouchala ve sluchátkách.

Když jsem se pozorně zaposlouchala, poznala jsem písničku „Talk to Me“ od Stevie Nicks. Možná na mě začalo působit to pivo, ale když jsem slyšela jednu ze svých oblíbených zpěvaček, zaplavila mě vlna vzrušení a já začala pohybovat rty a tiše odříkávat text.

Alespoň jsem si myslela, že mluvím tiše. Jenže jak jsem si tak mumlala, zaznamenala jsem vedle sebe pohyb a najednou mě oslovil hluboký hlas: „Chceš se přidat?“

Žena si vyndala jedno sluchátko a držela ho v ruce, jako by mi ho nabízela. Jenže já se nedokázala soustředit, ne když se na mě dívala těma očima barvy lesa, v nichž se odrážela vřelost a jemné pobavení na můj účet.

„Já, ehm… jo…“

Sotva jsem to ze sebe vykoktala, ale rozuměla mi. Prudce vydechla – možná se zasmála?

Celým tělem mi projel elektrizující pocit, když mi sluchátko vtlačila do ucha a hlavu mi zaplavil Steviin éterický hlas. Její dotyk byl letmý, přesto jsem ho stále cítila, jako by se mi obtiskl do tváře.

„Už dlouho chlapům říkám, ať dají do pořádku ozvučení,“ řekla a ukázala palcem na barmana. „To ticho nemůžu vystát, takže vždycky přijdu připravená.“

Naklonila se ke mně a pomalu položila ruku na barový pult. Voněla po jeteli, spáleném hašiši a slaném mořském vzduchu.

„Promiň, měla jsem se představit. Jmenuju se –“ začala jsem spěšně.

„Počkej.“ Prudce zvedla ruku a přitiskla mi prst na rty. Z jejího dotyku sršely jiskry a v jediném okamžiku mě dostala. „Žádná jména. Ať to zůstane zajímavé.“

Usmála se a mě zamrazilo v žaludku. Nebyl to nevinný úsměv, nenabízela mi přátelství.

Bylo to pozvání.

„Nejsi odtud?“ zeptala jsem se. Okolní svět jako by přestal existovat. V očích jí tančila neonová světla a já jsem najednou měla pocit, že jsem se ocitla na letní venkovské pouti. To vzrušující očekávání, žár a touha.

„Ne,“ řekla. „Ty taky ne.“

„Ne. Jsem ze San Francisca. Posledních pár dní jsem jela na kole, proto vypadám takhle.“ Nervózně jsem se zasmála. Byla jsem si jistá, že mám vlasy splácnuté od helmy a obličej spálený od slunce.

Ale ona se na můj nemožný účes ani na zarudlou pokožku nedívala. Ani na chvíli se mi nepřestávala dívat do očí.

„Sakra, to je ale odhodlání.“ Poškrábala si ránu na tváři, pak si to ale uvědomila a ruku rychle stáhla. „Musíš vydělávat slušný peníze, když si můžeš dovolit tam bydlet.“

„No, místo toho, abych se vrhla na technologie jako všichni ostatní, jsem se rozhodla jít za svým snem, a nakonec jsem skončila jako animátorka u malého herního vývojáře, takže…“

Přikývla, jako by věděla svoje. „Chápu, takže jsi chudá umělkyně ze San Francisca, máš ráda Stevie Nicks a jsi nádherná. Ty jsi fakt dostala do vínku kompletní balíček ‚Manic Pixie Dream Girl‘, co?“

Už celou věčnost mě nikdo tak snadno nerozesmál. „Kompletní balíček a k tomu i spoustu problémů,“ zažertovala jsem. Písnička se změnila a my jsme se společně pohupovaly do rytmu a zároveň tiše zpívaly text.

Zeptala se mě, co si dám k pití, a pak mi objednala gin s tonikem a sobě pivo. Ťukla svojí sklenicí o mojí, aby naznačila přípitek, a řekla: „Na nové přátelství.“

„Na nové přátelství.“ Dlouze jsem se napila a doufala, že se motýlci v mém břiše uklidní. „Jsem tady jen na jednu noc.“

„Já taky.“ Vzala mě za ruku a palcem mi přejela po dlani. „Tak ať je to noc, na kterou budeme obě dlouho vzpomínat.“

„Teď jsi moje, krásko. Na tohle nikdy nezapomeneš, že ne?“

Klečela mi mezi nohama a vypadala, jako by se modlila. Kolena na špinavé dlažbě, zavřené oči a kůže zalitá červeným světlem z neonového nápisu Rainier Brewing Company, který visel na počmárané zdi.

Prosící hříšnice, uctívající kněžka, která mi jazykem psala do kůže své modlitby.

Klečela, ale byla jsem to já, kdo se cítil bezmocně. Zmenšená v jejích rukou a s roztřesenýma nohama, zatímco ovládala můj dech svými ústy.

Teď, když jsme se tlačily v jediné kabince na záchodech, mi připadalo, že od chvíle, kdy jsme seděly na baru, uběhla celá věčnost. Tančily jsme spolu, každá s jedním sluchátkem v uchu, a tiše zpívaly do imaginárních mikrofonů. Lidi na nás zírali, ale mně na tom nezáleželo. Poprvé v životě, konečně…

Otevřela oči a vtáhla mě do jejich hlubin. Sklouzla mi ruka, když jsem se snažila opřít o umyvadlo, ale ona mě držela. Topila mě a mně to bylo jedno.

To jsem přece chtěla, ne?

Proto jsem jela na kole podél pobřeží, každý kilometr mě přibližoval k samotě, po které jsem toužila. Osamění, nebo naprosté zapomnění. Necítit nic, nebo cítit příliš byl věčný problém, s nímž jsem se potýkala. Až moc mi záleželo na tom, aby mi na ničem nezáleželo.

Ani jsem neznala její jméno. Bylo to dostatečně lehkovážné? Držela jsem si dostatečný odstup, abych se ochránila před dalším zklamáním?

Její jazyk se mi přitiskl na kůži a laskal mě a můj vnitřní monolog se proměnil v pouhý šum. V alarm s monotónním pípáním, při kterém jsem jen protočila oči. Zaryla mi prsty

do stehen. „Podívej se na mě. Ukaž mi ty krásný oči," vyzvala mě hlubokým, chraplavým hlasem.

Připadala mi až děsivě nádherná. Štíhlá a svalnatá, a když mi roztáhla stehna drsnýma rukama, po zádech mi přeběhl mráz. Zvedla mi nohu a přehodila si ji přes rameno. Musela jsem ji prsty chytit za dlouhé vlasy, abych neupadla.

„Prosím… Bože, nepřestávej!"

Zamotala jsem jí prsty do vlasů ještě pevněji a ona zasténala, sevřela mi boky a zašeptala: „Zatahej mě víc. Ukaž mi, jak moc se ti to líbí."

Na pár vteřin jsem nemyslela na kilometry, které jsem měla za sebou, ani na ty, co mě ještě čekají. Nemyslela jsem na svého bývalého snoubence ani na otisk, který mi zůstal na prstu po prstýnku. Neslyšela jsem tu nekonečnou ozvěnu jeho slov: „Je toho na mě moc. Promiň."

Ne, v tu chvíli jsem patřila jenom jí. Každý napnutý sval, každý chvějící se nerv, každý centimetr kůže, po které mi běhal mráz. Ovládala mě svým jazykem, rty a prsty.

Chtěla jsem vykřiknout její jméno. Kdybych jen věděla, jak se jmenuje.

Stály jsme na parkovišti před barem a společně si zapálily jointa. Noc byla pustá a chladná, vzduch byl prosycený slanou vůní moře. Za vysokými borovicemi jsme vlny sice neviděly, ale slyšely jsme je.

„Chodíš sem často?" Chtěla jsem působit suverénně a lhostejně, ale v hlase mi zaznívala zjevná naděje. Jasný zájem.

Dlouze a pomalu potáhla z cigarety. Byla přibližně stejně stará jako já, kolem třiceti, ale v obličeji se jí odrážela určitá vážnost, takže vypadala starší. Propadlé tváře u lícních kostí jí dodávaly unavený a pochmurný výraz.

Byla jako zavřená kniha, ale já jsem nedokázala přestat zírat na obálku, mučená pocity, že nemůžu nahlédnout dovnitř.

„Už mě neuvidíš," řekla a mrkla na mě, když vydechla kouř. V její odpovědi jsem slyšela ujištění, ne lítost.

Teprve když jsme se rozloučily a ona odešla, uvědomila jsem si, že mi neodpověděla na jedinou otázku, kterou jsem jí položila. Bezejmenná cizí žena, která přišla odnikud a mířila nikam. Do rána mi bude připadat jako sen.

Byla první osobou, se kterou jsem od Colina byla, což znamenalo…

Nic. Neznamenalo to vůbec nic.

Když jsem ve dvě hodiny ráno stála přede dveřmi svého motelového pokoje, v hlavě mi vířily myšlenky, které mi nedovolí usnout. Sáhla jsem si na prsteníček a na okamžik mě zaplavila panika, když jsem ucítila prázdno po chybějícím šperku. Od chvíle, kdy Colin zrušil naši svatbu, uplynul měsíc. Dvacet osm dní od chvíle, kdy si sbalil všechny věci a odešel. Dvacet pět od okamžiku, kdy řekl, že „prostě není připravený". A dvaadvacet, když jsem zjistila, že má někoho jiného.

Popotáhla jsem zimou, rukou si utřela nos a pak znovu hluboce vdechla štiplavý kouř. Při pomyšlení na to, že půjdu dovnitř, budu ležet v prázdné posteli a zírat do stropu, dokud mě spánek nevysvobodí, se mi sevřela hruď. Stejně jako při představě, že zůstanu sedět venku, dokud slunce neprorazí mraky a nezačne nový den, zatímco já se stále budu držet toho předchozího.

Na stromech šustilo suché listí. Silnice zela prázdnotou, prohánělo se po ní jen mlha. V okně recepce visel jasně blikající nápis „VOLNÉ POKOJE" a zabarvil vlhký vzduch do modra.

Noc prořízl náhlý výkřik, ale byl to jen rys. Při tom zvuku sice tuhla krev v žilách, ale protože celý život kempuju v přírodě, neslyšela jsem ho poprvé. Jenže tráva zhoršila moji

paranoiu. Připadala jsem si vystavená, sledovaná. Někde tam mezi stromy číhal dravec, a já ho ani neviděla.

On mě pravděpodobně ano.

„Uklidni se, Salem," zašeptala jsem v naději, že díky zvuku vlastního hlasu se venku nebudu cítit tak osaměle. I když mě ovládaly nepříjemné pocity, potřebovala jsem jít spát.

Ráno jsem musela stihnout trajekt.



2

SALEM

OSTROV BLACKRIDGE

Druhý den v poledne jsem seděla na vlhké dřevěné lavici na zádi lodi, kolo opřené o kolena, zatímco jsme se houpali na vlnách šedých stejně jako obloha. Slaný mořský vzduch mě šlehal do tváře a vítr mi nemilosrdně foukal pod bundu.

Webové stránky penzionu Balfourových neposkytovaly žádné podrobnosti o plavbě trajektem, která byla nutná k tomu, abych se tam dostala. Teď jsem chápala proč. Letadla, vlaky, lodě, autobusy – raději jsem se nohama dotýkala pevné země, děkuju pěkně. Nebo se opírala do pedálů svého kola. Každá vlna, která se přivalila, jako by mi vyrazila žaludek až do krku.

Kromě mě byl na palubě jen jediný cestující. Mladá žena, která měla přes dlouhou sukni přehozenou tenkou šedou pláštěnku, seděla schoulená a třásla se na druhé straně lodi.

Na takové počasí se neoblékla dost teple a vypadala, že jí je strašně zle. Vytáhla jsem z batohu náhradní mikinu s kapucí a přešla k ní.

„Tady, vezměte si ji." Podala jsem jí kus oblečení. Trhla sebou a zírala na mě vyvalenýma, začervenalýma očima. „To je v pořádku. Já ji nepotřebuju."

Podívala se na mikinu, ale nevzala si ji. Zase se schoulila, objala se rukama a ignorovala mě. Začala něco mumlat, její slova byla rychlá a zoufalá: „Otče náš… posvěť se jméno tvé… buď vůle tvá… zbav nás… zbav nás…"

Se sevřeným žaludkem jsem se vrátila na své místo. Její hlas přehlušovaly vlny, ale tu a tam ke mně vítr zanesl její slova, zatímco se nepřestávala modlit.

Naštěstí se už za hodinu na obzoru objevily černé, členité útesy ostrova Blackridge. Přešla jsem na příď, abych měla lepší výhled. Jednalo se o hornaté místo, pokryté hustým porostem tmavých stromů. Webové stránky penzionu slibovaly pole lučních květin, úchvatné útesy nad oceánem, potoky a vodopády.

Dnes však Blackridge zakrývala řídká mlha. Vlny se tříštily o strmý hřeben a vytvářely podél skalnatého pobřeží nebezpečný proud. Na úzkém výběžku na západě stál maják, ale nesvítil. Spící strážce nad rozbouřeným mořem.

Trajekt zatočil na východ a vlny se uklidnily, jakmile jsme vpluli do úzké zátoky. Podél břehu se tísnily dřevěné domy natřené různými odstíny modré, bílé a šedé. U mol kotvily rybářské čluny, na nichž seděla spousta racků. Sledovali mě kulatýma, lesklýma očkama, když jsme připlouvali ke břehu, a jejich pronikavý křik se rozléhal po celé zátoce.

Zrovna když jsem se chystala přejet s kolem přes lávku, minula mě modlící se žena. Těžce lapala po dechu, dlouhé vlasy měla promočené a rozcuchané větrem. Rozběhla se po molu a na břehu se s hlasitým pláčem zhroutila.

Podívala jsem se na posádku, ale muži si ani jedné z nás nevšímali a nepřestávali se soustředit na práci. Pár kolemjdoucích na silnici se na ni letmo podívalo, ale nikdo se

nezastavil. Co se to s těmi lidmi děje? Ta žena zjevně prožívá krizi, a i když se mi třásly ruce, spěšně jsem k ní tlačila kolo.

Než jsem se k ní ale stačila dostat, přistoupil k ní někdo jiný.

Stála nad ní hezká blondýnka. Pohybovala rty, ale neslyšela jsem, o čem spolu mluví.

Plačící žena zvedla hlavu, po tvářích jí stékaly slzy, a žena nad ní se usmála.

Z jejího úsměvu mi přeběhl mráz po zádech.

Zoufalá žena se zvedla a pomalu se vydala po silnici směrem na sever, zatímco ta druhá jí nijak nepomohla. Sledovala ji, stejně jako já, dokud nezmizela v zatáčce mezi stromy.

Když jsem se znovu ohlédla ke břehu, blondýnka si pohledem měřila *mě* a úsměv jí zmizel z tváře.

Zaplavil mě nepříjemný pocit. Sklonila jsem hlavu a vytáhla mobil, abych si zkontrolovala cestu k penzionu. Připluli jsme přesně na čas a zbývala mi ještě hodina do ubytování. Zároveň jsem neměla signál, což bylo… dobře. Právě to jsem od svého výletu očekávala – nucenou pauzu od života, jaký jsem do teď znala. Znovunavázání kontaktu s přírodou, sama se sebou.

Nemusela jsem vidět Colinovy příspěvky na sociálních sítích, kde se chlubí novou „láskou svého života". Láskou nezatíženou úzkostí, nadšenou z divoké svatební cesty do Las Vegas a drahých nočních klubů, spontánní a bezstarostnou.

Někým jiným než *mnou*.

Když jsem tlačila kolo po cestě, obdivovala jsem staré dřevěné obchůdky rozeseté podél skalnatého pobřeží. Zaujal mě stánek, kde nabízeli limonádu a kopečkovou zmrzlinu. Neměla jsem kde zamknout kolo, a tak jsem ho váhavě nechala u dveří a vešla dovnitř.

Nabídka byla stejná jako všude jinde, s jedinou výraznou výjimkou – chybělo pivo, víno i tvrdý alkohol. V rohu praskala polena v kamnech a kolem spokojeně spala hromada koček.

Na zdi visela nástěnka s vylepenými letáky nabízejícími kuřata k prodeji, jízdním řádem trajektu a plakátem nadcházejícího dožínkového festivalu.

V horní části tabule byl taky připíchnutý ručně psaný verš: *Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.*

Když jsem zabočila do další uličky, překvapeně jsem sebou trhla, protože tam stála ta blondýna z pláže.

„Dobrý den," pozdravila mile a až příliš horlivě. „Právě jste vystoupila z trajektu?"

Přikývla jsem. „Ano, zrovna jsem dorazila. Vlastně mám namířeno do penzionu –"

„Balfourových," přerušila mě. „To máte před sebou pořádný kus cesty. Takhle pozdě v sezoně sem moc lidí nezavítá, jen lovci. Jsem Ruth Millerová. Můžu vám s něčím pomoct, slečno…?"

„Salem. Salem Lockardová." Natáhla jsem ruku a ona ji zdvořile přijala, i když se trochu zamračila, když se mě dotkla.

„Salem… jako to místo, kde upalovali čarodějnice?" Zářivě se usmála a já nevěděla, co na to říct, a tak jsem se rozpačitě zasmála.

„Vlastně žádnou z obviněných čarodějnic v Salemu neupálili," řekla jsem. Obočí jí vystřelilo vzhůru a zmizelo pod ofinou, a já okamžitě litovala, že jsem se ji vůbec obtěžovala opravit. Rychle jsem změnila téma. „Ta žena, co plakala, se mnou jela na trajektu. Je v pořádku?"

Ruth se tiše zasmála. „Samozřejmě. Prostě ji jen přemohlo štěstí, že je doma."

„Přemožená štěstím" rozhodně nebyl popis, který bych použila.

„Je to moje kamarádka," vysvětlila Ruth, aniž bych se na to ptala. Moje touha dostat se z téhle situace sílila. „Vyrůstaly jsme tady spolu. Namlouvala si, že jinde je tráva zelenější."

Upřela pohled za mě, směrem ke dveřím a bouřícímu se oceánu v dáli. „Ale Bůh ji povolal domů, kam patří. Bude v pořádku. Dostala jen lekci, ze které si má vzít ponaučení. Jak nám Pán přikázal, nesmíme se spoléhat na vlastní rozum ani se nechat ovlivnit zaslepujícími vášněmi."

Jestli doufala, že mě tím uklidní, nevyšlo to. Potlačila jsem nutkání rozběhnout se ke dveřím. „No, to… ráda… slyším. Ehm, promiňte, nemáte náhodou American Spirits?"

Jakýkoli náznak úsměvu, který jí ještě zůstal na tváři, zmizel.

„Ne. Cigarety neprodáváme." V jejím hlase zazněl mrazivý chlad a znechucení, jako kdybych se jí zeptala, jestli se můžu vyčurat na podlahu jejího obchodu.

„A dostala bych je někde jinde –"

„Ne. Ještě něco?"

Zkřížila si ruce na hrudi a pevně sevřela tenké rty. Nikam to s ní nevedlo a bylo jasné, že nemá to, co potřebuju.

„Ne, já… ne. Děkuju."

„Bůh vám žehnej!" řekla a znovu se vesele usmívala, když jsem vycházela ze dveří. Trávu jsem kouřila mnohem častěji než cigarety, ale stejně jsem měla ráda krabičku po ruce, pro všechny případy. Zvlášť v poslední době jsem po nich sahala čím dál častěji.

Vypadalo to jako nejlepší chvíle přestat.

Zatímco jsem šlapala na kole směrem na západ, záliv rychle pohltil les. Silnice byla rozbitá a plná louží, takže mi bláto stříkalo na nohavice, ale nevadilo mi to. Vzduch byl svěží a čistý, naplňoval mi plíce vůní borovic a mořské vody. Ptáci cvrlikali v sukovitých větvích nade mnou a jeleni se pásli mezi ostružinovými keři podél silnice. Občas jsem minula

někoho na procházce nebo uhnula stranou, abych nechala projet staré auto. Kozy a ovce byly slyšet ze svých pastvin a psi na mě štěkali z verand farmářských domů.

Když se cesta rozdvojila, vydala jsem se po úzké západní stezce, kdy jsem následovala dřevěnou ceduli se šipkou a nápisem „Penzion Balfourových".

Kolo jsem měla vybavené horskými plášti pro náročný terén a srdce mi bušilo vzrušením, když jsem jela po strmé stezce. Čím výš jsem stoupala, tím chladnější vál vítr a vlny burácely hlasitěji.

Rayne Balfourová. Tak se jmenovala žena, u které jsem se měla hlásit, majitelka domu. E-maily psala poměrně strohé, ale popis místa na jejích webových stránkách mě dokázal přesvědčit.

Zcela zrekonstruovaný panský dům z dvacátých let minulého století s nádhernými zahradami a jídlem připravovaným šéfkuchařem. V následujících týdnech budu jezdit celé dny na kole po lesích a večery trávit schoulená u krbu s horkým grogem a dobrou knížkou. Dva týdny odpočinku, abych si vyčistila hlavu a mohla se znovu vrátit k životu.

Zabrzdila jsem a smykem zastavila před dvěma bledými kamennými sloupy. Ty rámovaly černou bránu se železným obloukem, na kterém stálo *Deus Videt Omnia*. Za ní vedla krátká příjezdová cesta a dál se k terasovitému svahu klikatilo schodiště. Samotný dům se skrýval za stromy a nad kymácejícími se borovicemi byly vidět pouze jeho špičaté věžičky.

Jakmile jsem projela bránou, přepadl mě náhlý pocit úzkosti. Kola skřípala na štěrkové cestě, po které jsem dojela k úpatí dlouhého úzkého schodiště vedoucího k domu. S povzdechem jsem opřela kolo o zeď, vzala si batoh a začala stoupat do kopce jako trpělivá mula.

Schody byly hustě porostlé mechem, kluzké a uprostřed se v nich vytvořila prohlubeň, jak po nich desítky let kráčely

něčí nohy. Na terasových zahradách bujně rostly voňavé květiny a sytě zbarvené kapradiny. Mohutné staré borovice se upínaly ke svahu a jejich pokroucené kořeny zvlnily půdu.

Když jsem vystoupala na vrchol kopce a vyšla na druhé straně mezi stromy, odhalil se mi dům Balfourových v celé své impozantní kráse.

Byl vysoký a temný, s fasádou z šedého kamene porostlou břečťanem. Střecha byla strmá, s komíny, ze kterých stoupaly pramínky bílého kouře, a věžičkami zkrášlenými ptačími hnízdy. Do kamenů kolem vchodu byli vytesaní cherubíni a chrliči a ti zdobili i fontánu uprostřed nádvoří. Vnější stěny lemovala úzká okna, která vykukovala zpod popínavých rostlin.

Ta okna připomínala oči, které mě sledovaly, když jsem zaklonila hlavu, abych viděla nahoru. Pomalu jsem přecházela přes nádvoří a zastavila se, abych se zadívala do kalných hlubin fontány. Voda netekla, nádrž zaplnily různé rostliny a řasy.

Roztržitě jsem obešla fontánu a málem vykřikla, když jsem se ocitla tváří v tvář vlkovi, který na mě upřeně hleděl bledě modrýma očima.

„Bože, ehm, zdravím… ahoj…“ Ztuhla jsem, když se ke mně ten velký černý pes přitiskl mokrým čumákem a začal mě očichávat. No dobře, možná to nebyl vlk. Byl to nějaký druh obřího, chlupatého ovčáka. Měl na krku tlustý kožený obojek, a jakmile jsem mu dopřála chvilku, aby si mě očichal, vzala jsem do ruky jeho známku.

„Loki,“ přečetla jsem vyryté jméno. „Ty jsi můj doprovod?“ Vypadal přátelsky, i když ne zrovna nadšeně, a tak jsem nasadila svůj nejmilejší hlas typu „kdo je tady hodný pejsek“ a pokračovala: „Ty jsi ale velký a nádherný kluk, že mám pravdu?“

Zavrtěl ocasem. Dovolil mi, abych ho pohladila po husté srsti za krkem, a pak odběhl směrem ke vchodovým dveřím. A já ho následovala.

U vchodu byla na zdi připevněná měděná deska: *Stavba domu rodiny Balfourových byla zahájena v roce 1919 po návratu Henryho M. Balfoura z první světové války. Původně byl dům zamýšlený jako hlavní sídlo rodiny Balfourových, dnes však slouží jako penzion, který vítá hosty z celého světa.*

Dveře byly obrovské a z masivního dřeva. Předpokládala jsem, že tam jsou už od doby, kdy dům postavili. Hlasitě zavrzaly, když jsem je otevřela, a pes se otřepal, než přede mnou vběhl dovnitř.

Než jsem vešla, otřela jsem si o rohožku zablácené boty. V hale bylo teplo, lehce tam voněl kouř z krbu a muškátový oříšek. Na navoskované dřevěné podlaze se odrážel lesklý lustr a stěny s tapetami zdobily obrazy a staré portréty. Po mojí pravé ruce vedlo schodiště, jehož stěny byly obložené dalšími uměleckými díly a fotografiemi. A přímo před sebou jsem měla chodbu.

Recepce zabírala část po mé levici. Za velkým dřevěným pultem viselo na zdi pod řadou zažloutlých fotografií asi tucet starých běžných klíčů. Stály tam i přístroje – nějaká vysílačka s ručním mikrofonem a starý počítač, který vypadal jako z devadesátých let.

Nikdo tu nebyl. Alespoň do té doby, než se dveře za pultem rozletěly dokořán, rozražené kymácející se hromadou kartonových krabic. Řítily se směrem ke mně, takže jsem uhnula. Pak je s hlasitým žuchnutím položila na zem vysoká, svalnatá brunetka. Měla vlasy svázané do culíku a stála ke mně zády, když roztrhla jednu z krabic, začala ji prohrabávat a přitom si nahlas mumlala nějaká čísla.

Nervózně jsem si odkašlala.

Nikdy jsem neviděla nikoho, kdo by se otočil tak rychle. V jednu chvíli byla ponořená do krabice a ve zlomku vteřiny se prudce obrátila a vypustila proud nadávek. Vysoko nad hlavou držela bramboru, jako by ji po mně chtěla hodit.

Chvíli jsem na ni v šoku nevěřícně zírala. Ne proto, že držela bramboru, ale proto, že jsem ji znala.

Ta neznámá z baru.

Bezejmenná žena, která mi svým jazykem vyloudila duši z těla a celou ji spolkla.



3

RAYNE

NECHTĚNÝ HOST

„Ach, ahoj!“

Ach ne.

Bezpochyby to byla ona. Velké oříškové oči stejné barvy jako sytý letní med. Krátké kaštanově hnědé vlasy rozcuchané větrem. Bledá pleť, opálené tváře a nos posetý pihami. Rty v odstínu narůžovělé broskve. Usmívala se na mě, jako by se chystala rozplynout, a přitom jí to bylo líto. Jako by to, že rozpaky zrudla, byla její vlastní chyba.

Nemohla vědět, že výraz trapnosti to ještě zhoršuje. Její velké oči mě přenesly zpátky k minulé a jediné noci, kdy jsem se s ní setkala.

Kdy jsem k ní zvedla oči v záři neonových světel, zatímco se hroutila pod doteky mého jazyka. Kdy jsem poslouchala její vzlykání a sténání, píseň určenou jen mně.

Jako horečnatý sen. Nebo noční můra.

Sny měly zůstat v noci, v temném prostoru mimo realitu. Ne přicházet za bílého dne s ruměncem a úsměvem na tváři.

„Můžu se ubytovat?“ Úsměv zmizel a vystřídaly ho obavy. Spěšně jsem odhodila bramboru a vytrhla si sluchátka z uší. „Mám rezervaci na jméno Lockardová. Salem Lockardová.“

„Salem,“ zopakovala jsem a její jméno mě na jazyku šimralo jako bonbon. Rozzářila se…

Páni.

Zase ten samý podivný pocit, který mě přepadl, když jsem ji večer viděla na druhé straně baru. Pocit poznání, nepochopitelná přitažlivost.

Z vysílačky hlasitě zapraskalo, což nás obě vylekalo. Z reproduktoru se ozval dětský hlas: „Seahawk volá Dragona! Ozvi se, Dragone!“

„Promiňte,“ zamumlala jsem omluvně směrem k Salem, posadila se do křesla za pultem a popadla mikrofon.

„Rebecco, mám teď docela dost práce. Je všechno v pořádku?“

Ať jsem se sebevíc snažila na nechtěného hosta nedívat, pohledem jsem se k té dívce neustále vracela. Měla na sobě přiléhavé cyklistické šortky přes tlusté legíny, vše v nesourodých vzorech zemitých barev. Bylo to fascinující, rušivé, iritující – sakra, pohled na ni ve mně vyvolal bouři pocitů, na kterou jsem nebyla připravená.

„Néé, žádná Rebecca!“ odpověděl hlas. „Jsem Seahawk, pamatuješ?“

S povzdechem jsem Salem věnovala svůj nejvřelejší úsměv určený hostům. „Hned se vám budu věnovat, jen… vteřinku.“ Znovu jsem promluvila do mikrofonu: „Seahawku, tahle vysílačka má sloužit jen pro nouzové situace. Máš nějaký problém?“

Než odpověděla, rozhostilo se dlouhé, provinilé ticho. „Ne. Ale nudím se!“

„Vysílačka není hračka, Seahawku. Běž si hrát se sestrou, dobře? Ozvu se později. Dragon končí a vypíná.“

Snížila jsem hlasitost, chvíli počkala, abych se zhluboka nadechla, a teprve pak jsem se otočila. Salem zářila a pohupovala se na chodidlech. Její malé visací náušnice ve tvaru houbiček se houpaly s ní. Loki si ji už oblíbil. Ten komediant stál po jejím boku a otíral se jí mokrým čenichem o ruku.

V místnosti se vznášel ohromný problém, a pokud ho rychle nezačnu řešit, spadne a rozdrtí mě.

Srdce se mi rozbušilo, když jsem našla její jméno na seznamu rezervací. Salem Lockardová. Moje rty vyslovily jméno tiše, než jsem se odvážila zopakovat ho nahlas.

„Slečna Lockardová?" ověřila jsem si.

Horlivě přikývla. V duchu jsem nadávala, zatímco jsem čekala, až se načte můj prastarý rezervační systém. Musela jsem se ovládat, abych do počítače nepraštila. Vždycky to trvalo dlouho, ale když tam tak stála a dívala se na mě, připadalo mi to jako celá věčnost.

„To je šílená náhoda. Jako vážně, jaká je šance, že se tohle stane?"

Bože, pořád mluvila. Hlas se jí chvěl, povídala rychle a nervózně a tahala si za rukávy bundy. Z látky trčely roztřepené nitky, jako by to dělala často.

Na tohle jsem nebyla připravená. Právě proto jsem jezdila někoho sbalit na pevninu. Abych už ty známosti nikdy neviděla. Aby se neobjevily u mých dveří s tím, že tady chtějí přespat.

Usmála jsem se na ni. Nebo tak něco. Zvlnila jsem rty do úsměvu a tvářila se přinejmenším mírně přátelsky. „Vítejte na Blackridge, Salem."

Její výraz se změnil. Zjihl. Jako by z ní nervozita trochu opadla. Najednou jsem měla pocit, jako bych se ocitla zpátky na základce a dostala jedničku s hvězdičkou. Zamračila jsem se ve snaze potlačit ten podivný pocit a rozložila před ní na pult několik brožur. „Tohle je mapa ostrova a tohle mapa

turistických stezek. Momentálně je uzavřená jediná cesta, a to Lighthouse Loop. Sezona se pomalu chýlí ke konci, takže je moc pozdě na to, aby odtud člověk vyrazil na poloostrov."

Vzala si mapy a pomačkala je, když si je strkala do bundy. „Je pravda, že se ostrov na zimu zavírá?"

„Ne tak úplně. Přestane fungovat trajekt, takže nikdo nepřijíždí ani neodjíždí. Začíná to na podzim, ne v zimě. Zůstanete tady dva týdny, takže…" Zamračila jsem se. Sakra, proč jsem jí rezervovala právě tyhle dny? Termín je vážně na hraně. „Budete muset stihnout poslední trajekt z ostrova. Dávejte si pozor, abyste ho nezmeškala."

„Tak to bych asi měla docela fajn místo, kde zůstat, kdybych ho vážně propásla, že?" Zasmála se. Takovým tím nakažlivým typem smíchu, až se mi zatočila hlava.

Ale byl příliš hlasitý. Ten zvuk se odrážel od stěn a já sebou trhla, jako bych napůl očekávala, že se ozve křik.

Vzchop se, Rayne.

„Nikdo tady nezůstává dýl než do prvního listopadu. Nikdo o to ani nemá zájem, pokud ví, co je pro něj dobrý. Počasí je drsný. Prší, jsou plískanice a sněží. Vlny jsou tak velký, že můžou rozbít každou loď, která pluje příliš blízko skal. Vítr je tak silný, že by srazil vrtulník, a letadla nemají kde přistát. Takže trajekt nepropásněte."

Hrdlo se jí zachvělo, když polkla. „Rozumím."

Sundala jsem její klíč z jednoho háčku za sebou a obešla stůl. „Budete v pokoji číslo šest."

Natáhla jsem volnou ruku a čekala. Bez zaváhání mě za ni popadla a potřásla mi jí.

„Zavazadlo," řekla jsem. Z tváře jí zmizel úsměv a vystřídaly ho rozpaky. „Chcete, abych ho odnesla?"

„Ach, ehm… dobře, jasně, děkuju." Spěšně mi podala batoh a sklopila hlavu.

Teplo její dlaně zanechalo otisk na té mojí. Pevně jsem sevřela popruhy, když jsem batoh nesla po schodech nahoru.

„Jídelna je za recepcí, na konci chodby, po levé straně. Je to velká místnost, nemůžete ji minout," začala jsem přednášet svoji obvyklou řeč pro nové hosty. „Snídaně se podává od šesti do devíti. Večeře od šesti do devíti večer. Spíž a mikrovlnná trouba jsou k dispozici nepřetržitě. Pokud máte chuť se projít nebo zajet do Marihope, je tam restaurace, pár kaváren a tržnice."

Vystoupala jsem na vrchol schodiště. Jenže ona ne. Zůstala stát na podestě a zírala na obrovský portrét tmavovlasého kněze.

„Henry Balfour," řekla jsem. „Můj dědeček. To on tenhle dům postavil."

„Byl to kazatel?" zeptala se, zatímco spěchala, aby mě dohonila.

„Nejdřív voják. Pak kazatel. Duchovní máme v rodině. Můj otec byl taky kazatel."

Kéž by se svatost dědila stejně snadno jako chamtivost.

„Je tady nějaké místo, kam bych si mohla dát kolo?" zeptala se. „Nechala jsem ho na příjezdové cestě dole pod kopcem."

„Dám vám ho do kůlny. Máte v plánu tady jezdit?"

„Jo! Horský kolo je tak trochu moje vášeň."

V baru se zmínila, že posledních pár dní jela na kole ze San Francisca podél pobřeží. Zatímco já jsem se nejdál od domova dostala tak na pobřeží Washingtonu. Stejně jako pro mnoho dalších, kteří tady vyrostli, se stal Blackridge mojí součástí, které jsem nemohla uniknout. Jako by mnou prorůstaly kořeny zdejších stromů, a ať jsem se snažila osvobodit sebevíc, jejich sevření sice povolilo, ale nikdy se zcela nepřetrhlo.

Vždycky mě přitáhly zpátky.

„Stezky tady jsou dost náročné. Jsou nebezpečné, takže…“ Při mém varování se ještě víc usmála. Bylo jasné, že si dokáže poradit sama, i přes ten svůj rozjařený a nervózní vzhled. Měla tak těžký batoh, že mě z něj bolelo rameno, když jsem ji vedla po chodbě v patře. „Určitě jste si všimla, že tady venku je mobilní signál přinejlepším sporadický. Doporučuju brát si s sebou satelitní navigaci. V lese se snadno ztratíte. Jestli jste si ji nepřivezla, mám jednu navíc, kterou vám můžu půjčit.“

Zastavila jsem se před jejími dveřmi, na nichž byl připevněný měděný štítek s číslem pokoje. Starý klíč hlasitě zacvakl, když jsem jím otočila v zámku, a dveře se otevřely. Byl to rohový pokoj a potěšilo mě, jak při pohledu dovnitř údivem zalapala po dechu.

Za rozbouřenými vlnami stál na zalesněném poloostrově vysoký a hrdý blackridgeský maják. Mlha halila jeho bílé stěny, vlny se rozbíjely o černé útesy pod ním.

„Je mimo provoz už od osmdesátých let,“ vysvětlila jsem, zatímco spěchala k oknu, aby se podívala ven. „Takže se nebojte, nebude vás budit žádné světlo.“ Sklonila jsem se před krbem, naskládala do něj polena a podpálila je. „Dřevo by mělo stačit na prvních pár dní, ale jestli budete potřebovat víc, stačí říct. V domě sice máme topení, ale hlavně v noci se může pořádně ochladit.“

Zatímco oheň praskal a teplo pomalu naplňovalo místnost, vstala jsem a zjistila, že sedí na posteli a sleduje mě. Měla příliš krátké nohy, aby dosáhla na podlahu, zakláněla se a opírala o dlaně. „Díky. Sama jsem oheň už dost dlouho nerozdělávala.“

„Není zač.“ Hlas se mi zlomil. Skvělé. Sakra, proč jsem tam stála jako přikovaná? Na co jsem čekala? Až ze sebe strhá oblečení a přivítá mě ve své posteli?

Bože, žádné nevhodné myšlenky. Tohle *nevhodné myšlenky* byly.

„Nezapomeňte, že dům je starý," pokračovala jsem váhavě. Pozorně mě sledovala. Visela na každém mém slovu a já nevěděla, jestli se mám cítit polichocená, nebo vyděšená. „Zaslechnete podivný zvuky. Rány, sténání, vrzání. Protože je kolem nás les, uslyšíte zvláštní věci. Ale nebojte se." Zamířila jsem ke dveřím, ale téměř okamžitě jsem se otočila. „Pokud budete něco potřebovat, stačí použít pevnou linku vedle postele a zavolat dolů na recepci."

Dobře, je čas jít.

Ne, znovu jsem se otočila.

„A jestli nebudu na recepci, můžete přijít do mého pokoje. Je to ve druhém patře. Předposlední dveře vlevo."

Hostům jsem nikdy neříkala, kde mám pokoj. Do toho jim vůbec nic nebylo.

Neodešla jsem, ani když jsem za sebou zavřela dveře. Až moc dlouho jsem tam stála a poslouchala, i když jsem si namlouvala, že ne.

V potrubí zapraskalo, když začala téct voda. Napouštěla si vanu.

Část mě toužila přitisknout ucho ke dveřím, abych zaslechla tichý zvuk, až jí spadne oblečení na podlahu. Nebo jemné šplouchnutí, když vleze do vody.

Ale rychle jsem odešla, abych neriskovala, že budu vypadat jako úchylná samotářka. Našlapovala jsem tiše ze strachu, že mě uslyší.

Zůstane jen dva týdny. Dva týdny bych se snad mohla chovat normálně, ne?

Její vůně mě pronásledovala. Jasmín a citron. I když jsem ze sebe servala oblečení a vztekle ho nacpala do koše na prádlo, její parfém nezmizel a vznášel se kolem mě.

Jen ve spodním prádle jsem se posadila na lavici u otevřeného okna a začala si balit jointa. Na pažích mi naskočila husí kůže. Noční vzduch mě na holé kůži mrazivě štípal, ale o to příjemnější bude zalézt si do postele. Bez bolesti nemá potěšení žádný význam.

Ke zpěvu cvrčků se přidal vzdálený hukot oceánu. Jako malá jsem si představovala, že zvuky vln jsou řev tygra v dálce. Ta představa mi pomáhala odvést pozornost. Vzdálený nepřítel mě děsil méně než ten ve vlastním domě.

Zvedla jsem jointa k ústům a zapálila ho. Tenký pramínek kouře vyklouzl z okna a zmizel na noční obloze.

Dívala se Salem taky z okna? Vážila si měsíčního svitu, chladného pohledu hvězd? Pozorovala je a cítila se malá, inspirovaná a zastrašená? Přemýšlela, jestli vůbec stojí za to něco zkoušet, když je svět tak obrovský a lidi vědí tak málo?

Nasadila jsem si sluchátka, otevřela si na telefonu svůj oblíbený playlist a nechala skupinu Fleetwood Mac, aby mi zaplavila uši. Na pár okamžiků můj svět ovládl klid.

Pak se rozlétly dveře mého pokoje a v odrazu skla jsem zahlédla pohyb.

Na zátylku mi naskočila husí kůže. Neotočila jsem se. Chodba venku byla temná, ve skle jsem neviděla nic jiného než černou prázdnotu.

Pomalu jsem vytáhla sluchátka. Přivítalo mě strašidelné ticho, mnohem hlasitější než hudba.

Prkno podlahy zavrzalo. Pak další. Měla jsem takové sucho v ústech, že jsem sotva dokázala polknout, když jsem vstala a otočila se k otevřeným dveřím.

Vrzání se neustále přibližovalo a já jen zírala do prázdného prostoru. Přísahala bych, že jsem v temnotě nakonec viděla siluetu. Z prázdnoty se ozývalo chraplavé oddechování, jako by každý nádech pisklavě procházel shnilými plícemi.

Na jazyku jsem měla modlitbu, ale nevyslovila jsem ji.

„No tak," sykla jsem. Znovu jsem potáhla z jointa a nutila se nezhroutit. „Pohni se. *Pohni se*."

Každý krok ke dveřím mě bolel. Hrozilo, že mi srdce prorazí skrz žebra ven. Udeřil mě známý pach – štiplavá plíseň a zkažená krev. Když jsem popadla kulatou kliku, studila mě v ruce. Zavřela jsem dveře a otočila zámkem.

Několik dlouhých vteřin, kdy jsem se dusila nedostatkem vzduchu, jsem poslouchala chraplavé oddechování na druhé straně. Vytrvalý, nekonečný zvuk, jako když nehty škrábají po tabuli. Ulevilo se mi až ve chvíli, kdy jsem znovu popadla sluchátka a dala si je do uší.

Konečně jsem vydechla. Ale i tak jsem nespouštěla ze dveří oči, když jsem si vlezla do postele a přetáhla si deku přes roztřesené nohy. Začala jsem se cítit o něco líp, teprve když z jointa zbyl jen nedopalek.

Nemohla jsem dovolit, aby mě Salem rozptylovala, zvlášť ne teď. Noci se prodlužovaly a bylo stále chladněji. Šerif si myslel, že jsem se zbláznila. Ale já věděla, že už není bezpečné zůstávat venku po setmění. Bez ohledu na to, že se sezona ke konci neblížila.

Pokud se anděl ještě neprobudil, brzy k tomu dojde.

Pak začne lovecká sezona, a jestli jsem predátor, nebo kořist, poznám, až už bude příliš pozdě.



4

SALEM

SEZONA MEDVĚDŮ

V následujících dvou týdnech budu bydlet se ženou, která mě v kabince na záchodech v baru udělala jazykem. Se ženou, která mi skrznaskrz zkazila duši, takže se mi podlamovala kolena i o dva dny později při vzpomínce, co jsme spolu dělaly.

„Rayne," zašeptala jsem její jméno nahlas, když jsem ráno ležela v posteli. Chtěla jsem si to vyzkoušet, zjistit, jak se budu cítit, když ty slabiky vyslovím jako milenka, nebo je zanaříkám jako děvka.

Bože, tohle nebylo dobrý. V trapných situacích jsem se chovala naprosto nemožně. Jakmile jsem uviděla její obličej, natolik mě to vyvedlo z míry, že jsem se přestala ovládat a začala plácat nesmysly. Vzhledem ke klidu, který z ní vyzařoval, si asi myslela, že jsem moc hlučná a otravná. Naprosto oprávněně. Nebylo by to poprvé, co bych někoho odradila tím, že nejsem úplně sociálně zdatná.

Nic to neznamenalo. Sex byl prostě sex a já byla vychovaná tak, abych se nestyděla za svoje „morálně pochybné" aktivity.

Přesto jsem cestou do jídelny cítila v břiše lehké vzrušení. Bude Rayne jíst s hosty? Chtěla jsem ji zase vidět, ale netušila jsem, co bych jí měla říct. Přepadl mě závratný, jiskřivý pocit zamilovanosti – pocit, o kterém jsem si myslela, že už ho nikdy nezažiju.

Ale pořád to nic neznamenalo.

Jídelna byla obrovská. Strop protínaly dřevěné trámy a nad stoly visel velký lustr. Stolů bylo po celé místnosti rozestavených asi tucet. Okny sahajícími od podlahy až ke stropu jsem viděla na okrasnou zahradu za domem. Byla tak hustě zarostlá, že se zdálo, jako by se člověk díval do džungle.

Několik dalších hostů už tu sedělo. Ve vzduchu se vznášela lákavá vůně vajec a slaniny a mně zakručelo v žaludku. Přes lítací dveře jsem zahlédla prostor kuchyně, kde se personál rychle pohyboval kolem kouřícího sporáku a vytahoval z pece čerstvé pečivo. Objevil se vysoký plešatý muž s výrazným francouzským přízvukem, představil se jako Albert a zeptal se mě, co si dám. S laskavou trpělivostí vyčkával, zatímco jsem vzrušeně lapala po dechu nad výběrem.

Při čekání na jídlo jsem si nalila kávu a pomerančový džus a pak jsem si vybrala malý stůl pro jednoho u okna.

Obloha byla jasná, bledě modrá. Ptáci se koupali v loužích na trávníku a při zpěvu si načechrávali peří. Za vysokým živým plotem jsem sotva rozeznala špičatou střechu skleníku. Kamenné schodiště porostlé mechem vedlo za živý plot a mizelo mi z dohledu.

„… slyšel jsem, že se pohřešuje už od minulého týdne, člověk by čekal, že se o tom bude mluvit…“

Ta zastřená slova odvedla moji pozornost od zahrady. Usrkla jsem kávu a rozhlédla se po místnosti. Slova patřila skupince turistů, ale ztišili hlasy a já už jim nerozuměla. Kolem mě sedělo několik párů a skupinek po třech nebo čtyřech. Jenom já jsem evidentně přijela sama.

U stolu hned vedle mě seděli dva muži zralého věku v maskovacích bundách a kalhotách. Před sebou měli prázdné talíře a oba taky usrkávali kávu. Ten, co seděl blíž ke mně, něco leštil na klíně. Naklonila jsem se, abych líp viděla.

Málem jsem se na židli převrátila dozadu, když jsem si uvědomila, že drží pušku.

Muži otočili hlavu za hlukem. Ten s puškou se na mě přátelsky usmál.

„Jste tu čerstvě ubytovaná, nemám pravdu? Dobré ráno!" Následoval můj pohled a spěšně dodal: „Nebojte, slečno. Nikdy ji u stolu nemám nabitou. Ale nemůžu ji zanedbávat." Láskyplně poklepal na pažbu pušky. „Tam venku je to jediná věc, která stojí mezi mnou a setkáním s Pánem, než přijde můj čas."

Ten druhý muž zavrtěl hlavou. „Nenechte se vystrašit. Já jsem George. Tohle je Martin. Zrovna jste se ubytovala?"

„Včera," odpověděla jsem. Připomínali mi moje strejdy z Montany a hned jsem k nim pocítila sympatie. „Hádám, že jste lovci?"

Martin energicky přikývl. „Jo. Lovíme medvědy. Baribaly."

Málem jsem kávu vyprskla nosem. „Medvědy?" vyjekla jsem. „Tady na ostrově žijí medvědi?"

Přerušil nás další hlas: „Martine, Georgi, přestaňte mi strašit hosty."

Všechny hlavy se otočily, když přes jídelnu kráčela Rayne. Ošoupané kožené boty měla zašněrované až ke kolenům a rozepnutý maskáčový kabát za ní při chůzi vlál jako plášť. Loki jí klusal v patách a zdálo se, že si vůbec nevšímá toho lahodného jídla kolem.

Poznala, že mi její přítomnost doslova vyrazila dech? Slyšela, jak se mi zrychlil tep?

„Ano, mami," zamumlal Martin a odložil pušku pod stůl.

Rayne se nezastavila. Prošla kolem mě, aniž se na mě podívala, a nakoukla do kuchyně. Zavolala něco francouzsky

a dostalo se jí odpovědi stejným jazykem. O chvíli později mi Albert přinesl, co jsem si objednala. A ještě něco, co jsem nečekala.

Gin s tonikem.

„Omlouváme se za zdržení," řekl. Vůbec jsem nečekala dlouho a chtěla jsem mu to říct, ale zmizel stejně rychle, jako se objevil.

Moje sýrová omeleta plněná zeleninou vypadala dokonale a já se chystala do ní pustit, když jsem měla najednou jasný pocit, že mě někdo pozoruje.

Ohlédla jsem se přes rameno a tam stála Rayne. Srdce mi vyskočilo až do krku.

„Vyspala jste se dobře?" zeptala se. Jednou rukou se opírala o opěradlo mojí židle a druhou o stůl, jen pár centimetrů od mých prstů. Z její blízkosti jsem měla pocit, jako by mě zasáhl elektrický proud a brněl mě pod kůží.

„Bylo to fajn. Postel je vážně pohodlná. A taky mi bylo teplo, ještě jednou díky, že jste zatopila v krbu."

„To ráda slyším." Mluvila tiše, ale dostatečně nahlas, abych ji slyšela já, ale nikdo jiný. Sáhla si do kabátu, na okamžik se zamračila, pak vytáhla lesklý stříbrný klíč a podala mi ho. „Od kůlny pod kopcem. Můžete si tam zavézt kolo, jestli budete potřebovat. Další klíč mám jenom já, takže se ho nikdo nedotkne."

„Děkuju…" Ještě než jsem stačila dokončit větu, otočila se a odcházela. A Loki ji poslušně následoval.

„No, to mě podrž," zasmál se Martin. „Od našeho příjezdu jsem od ní neslyšel víc než jednu větu. Zajímalo by mě, čím jste tak výjimečná, slečinko?"

Pokrčila jsem rameny a pokusila se motýlky v břiše utopit v kávě.

Druhé patro domu nebylo hostům přístupné, ale i tak mi zbývala spousta míst k prozkoumání. Společenská místnost se nacházela dále chodbou v přízemí a její stěny byly obložené policemi plnými knih. Pohodlná křesla a pohovky stály na tlustých kobercích s propracovanými vzory. Ráda bych tam zůstala, ale už tam sedělo několik dalších hostů a připadalo mi trapné je rušit.

Zatímco v jednotlivých místnostech vládlo příjemně teplo, na chodbách byla zima. Když jsem šla nahoru po schodech, viděla jsem, jak se mi při výdechu sráží dech do obláčků páry. Ani jasná obloha nedovolila, aby nás slunce zahřálo.

Vyšla jsem do prvního patra. Když jsem procházela kolem pokojů pro hosty, našlapovala jsem tiše. Celý dům zářil čistotou. Na jediném rámečku s fotkami nebyl prach, na dřevěné podlaze jsem neviděla ani smítko, na žádném okně šmouhu. Ani jsem necítila ten typický pach starých domů. Měla jsem podezření, že jsou ve ventilačních otvorech vonné filtry.

Ale když jsem míjela schodiště do druhého patra, zavanul ke mně příšerný zápach.

Rychle jsem si zakryla ústa rukou a pohledem jsem zkoumala slabě osvětlené schodiště. Na podestě stála velká mramorová socha znázorňující ženu se závojem a sepjatýma rukama. Neviděla jsem úplně dobře, ale krásná tapeta za sochou vypadala, jako by ji poškodila voda. Připadala mi podivně zvlněná a se skvrnami černé plísně.

Znepokojeně jsem přimhouřila oči a vystoupala několik schodů, abych se dostala blíž. Muselo se jednat o optický klam. Plíseň splynula se stíny a úplně zmizela, když jsem na stěnu přiložila ruku.

Celá zmatená jsem přejela prsty po nedotčené tapetě a hledala jakékoli známky hniloby. Nic tam nezůstalo. *Zvláštní.*

Najednou se ke mně po schodech začaly řítit hlasité kroky. Lekla jsem se a málem zakopla, když jsem běžela zpátky

dolů, abych jim uhnula. Lapala jsem po dechu a s rukou na srdci, které mi zběsile bušilo, jsem se během několika vteřin dostala ke dveřím svého pokoje. S klíčem v zámku jsem se ohlédla zpátky ke schodišti.

Nikdo se ale neobjevil.

Vyčkávala jsem celou minutu. Pak dvě. Neslyšela jsem žádné kroky, nikdo dolů nešel. Čekal snad na schodech? Proč? A kdo? Nikoho jsem neviděla.

Opatrně jsem se znovu přiblížila ke schodišti. Opravdu jsem předpokládala, že tam najdu některého z hostů, jak si ze mě dělá legraci. Ale když jsem se podívala, stála tam jen ta socha.



5

SALEM

FANTAZIE A VODOVODNÍ BATERIE

Boty mi čvachtaly na mokré trávě, když jsem procházela zahradou s hrnkem horkého čaje v ruce. Z keřů se nesl sborový zpěv ptáků, kteří z listů setřásali kapky deště. Slunce klesalo za obzor a vše, co zbylo z jeho ohnivé záře, se nyní skrývalo pod útesy u oceánu.

Zapípal mi telefon, ale byla to jen připomínka zítřejší události. Přejela jsem prstem po displeji a srdce se mi zastavilo, jakmile jsem uviděla *Let do Vegas – svatební cesta začíná!!!*.

Úzkost, která mě uvnitř svírala, se ještě prohloubila.

Ne že by mi chyběl Colin. Nejdřív jsem kvůli našemu vztahu truchlila, ale teď jsem oplakávala budoucnost, o které jsem si myslela, že mě čeká. Život, který jsem si v duchu vybudovala, se rozpadl na kusy. A mně pořád částečně připadalo, že jsem si to zavinila sama.

Zhluboka jsem si povzdechla, posadila se na kamennou lavičku uprostřed zahrady a upřeně jsem se dívala na dům.

V oknech se svítilo a tam, v pokoji ve druhém patře, byla Rayne.

Neviděla mě – nebo se na mě alespoň nedívala. Měla dlouhé, rozpuštěné vlasy, stejně jako tenkrát v baru. Pohybovala rty a zpívala si do hudby, kterou jsem slabě slyšela.

Mírně se pohupovala a třela si zátylek. Jako by chtěla tančit, ale připadalo jí to ve vlastní přítomnosti příliš trapné.

Jedním plynulým pohybem si přetáhla přes hlavu tričko a odhodila ho na podlahu. Zůstala v černé sportovní podprsence, ale sáhla i po ní, a já… jsem měla v tu chvíli přestat zírat.

Neudělala jsem to.

Když spustila ruce, napnuly se jí zádové svaly. Její kůže v tom slabém světle vypadala hebká a hřejivá a já si představovala, jaké by to bylo se jí znovu dotýkat. Hladit ji, líbat na krk. Donutit ji sténat tak jako ona mě. Vlasy jí padaly až k pasu. Prsty si je projela a pak se obrátila bokem…

Když jsme byly spolu v baru, nesvlékla se. Pohled na ni ve mně probudil něco zoufalého – hladového.

Prožila jsem už dost romantických vztahů a zlomených srdcí. Po Colinovi jsem sama sebe přesvědčila, že ta pošetilá část mě samotné, která dokázala svoje srdce někomu darovat, je mrtvá.

Očividně byla ta část nebezpečně živá a plná energie. Touha se nerovná láska, ale byla jí zatraceně blízko.

Rayne mi zmizela z dohledu a kouzlo se vytratilo. Rychle jsem vstala. Když jsem spěchala ze zahrady, byla jsem tak rozrušená, že jsem tam hrnek s čajem nechala.

Možná jsem byla poprvé za tři roky nečekaně bez partnera, ale to neznamenalo, že bych nebyla připravená se o sebe

postarat. Upřímně řečeno, vesmír mi v tu chvíli dlužil pár orgasmů.

Můj vodotěsný vibrátor a vana na nožkách v mém pokoji se měly stát mými nejlepšími přáteli. Vzduch v místnosti prosytila pára a já pohodlně ležela v příjemně horké vodě a představovala si, že mi po hrudníku kloužou Rayniny prsty, ne moje vlastní.

Její ruce mi hnětly prsa, mačkaly bradavky a štípaly mě do nich. A přitom mi sladce a sprostě říkala: „To je ono, krásko. Je to příjemné? Chceš víc?"

Zasténala jsem a představila si, jak mi do ucha šeptá svým chraplavým hlasem. Zapnula jsem vibrátor a zalapala po dechu, když jsem si ho přitiskla na klitoris a moje nervy zasáhlo mravenčení. Roztřásly se mi nohy, na chvíli naprosto neovladatelně…

„Hodná holka. Užij si to pro mě."

Vlny touhy mi svíraly žaludek. Klekla jsem si a naklonila se přes okraj vany. Jednou rukou jsem si držela vibrátor mezi nohama, zatímco druhou jsem si podpírala hruď. Se zavřenýma očima jsem si představovala, jak stojí za mnou a dráždí mě prsty.

„Přesně tak. Vypadáš zatraceně sexy, Salem. Bože, nejradši bych tě celou snědla."

Z hrudníku se mi nechtěně vydral vzlyk. Colin se mi kdysi chlubil, jak je v posteli „zvrhlý", a přitom se ten chlap choval naprosto konvenčně. Moje nejisté prosby o netradiční hrátky vzal většinou jako stížnosti – rány pro jeho ego –, a pak je smetl jako znepokojivé nebo nebezpečné.

Rayne neměla ani ponětí, co se mi líbí, sotva mě znala. Ale na pár minut jsem si představovala, že to ví. Představovala jsem si, že jsem se jí svěřila s každou svojí fantazií a že se na mě pak usmála tím svým temným úsměvem a řekla: „Cokoli pro mou malou, toužící děvku."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Rayne*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.